LA BIBLIOTECA DEL DESTÍ

Era un regne on la màgia estava completament prohibida, tot i això existia una biblioteca que no apareixia en cap mapa. Es trobava amagada darrere d'una porta de fusta negra, en un dels barris en el que mai ningú passava quan la nit arribava. La biblioteca guardava milers de llibres que en l'interior, guardava la vida de totes les persones del regne… Entre les seves pàgines, estaven escrits els records del passat, les decisions del present i els esdeveniments que encara no havien tingut lloc. Cada llibre explicava la vida d'una persona i narrava el seu destí, des del moment del seu naixement fins al seu últim dia de vida.

Elian, un jove aprenent de disset anys, treballava allà des de petit. La seva feina consistia a ordenar els llibres, netejar les estanteries i tornar al seu lloc aquells volums que a vegades sortien flotant pels passadissos. Tot i que coneixia quasi tots els amagatalls d'aquella biblioteca, tenia una gran curiositat per aquelles sales prohibides, on es guardaven els llibres més antics i misteriosos.

Entre les nombroses normes que ell havia de seguir al peu de la lletra, n'hi havia una especialment important, més que cap altre. Ningun bibliotecari podia obrir el llibre que portava el seu nom. Corria una llegenda, que deia que els que ho havien intentat, mai havien tornat a ser els mateixos, tot i que ningú coneixia l'autèntica raó. Una nit d'hivern, mentre la pluja picava contra els finestrals, Elian va sentir un

soroll estrany que provenia de la part més profunda de la llibreria. El soroll era semblant al d'una ploma escrivint lentament sobre un paper. Guiat per la curiositat i la intriga, va decidir baixar les escales fins a arribar a la porta que mai havia vist oberta. A la porta, hi havia un símbol platejat format per a un ull rodejat d'estrelles.

En tocar-la, la porta es va obrir sola.

A l'altre costat, va trobar una habitació en forma circular, completament buida, excepte per a un pedestal de perdra sobre el qual un llibre descansava amb la coberta blanca. Elain es va apropar i va veure el seu nom en lletres platejades gravat a la coberta.

Tot i la por que tenia i les advertències, no es va poder resistir a obrir-lo.

Totes les pàgines estaven en blanc. Sorprès, va passar pàgina rere pàgina fins a arribar al final. No hi havia records, ni dates ni esdeveniments escrits. Aquell llibre semblava no contenir absolutament res. Sobre el pedestal, tot hi això descansava una ploma negre que brillava sota la llum de la seva espelma.

Elian la va agafar, i sense pensar ni un moment en les conseqüències que els seus actes podien tenir, va decidir escriure la primera frase a la pàgina principal. “L'endemà el rellotge del campanar tocaria 13 campanades”. En el moment que va deixar d'escriure, la tinta va agafar un resplendor blau. Les lletres es van moure sobre el paper i van desaparèixer lentament, com si el llibre les hagués absorbit. Un instant després les pàgines es van començar a passar soles, i un corrent d’aire gelat va recórrer l’habitació.

Elian va tancar el llibre de cop.

I en aquell moment va entendre el gran error que acabava de cometre i que podia fer que tota la seva vida canvies per sempre. A la matinada de l'endemà, Elian va intentar continuar amb els seus deures com solia fer, tot i que no es podia treure del seu cap el llibre que portava el seu nom. Les advertències del seu mestre sobre els perills que podia tenir alterar el destí no parava de repetir-se al seu cap. I cada vegada que mirava cap a les escales que portaven a la part més misteriosa de la llibreria sentia un inquietat difícil d'explicar.

Al migdia, les campanes del campanar van començar a sonar. La primera va ressonar sobre els teulats, i seguida d'unes altres 11 campanades que marcaven el pas de les hores. Quan l’última campanada va sonar, la ciutat es va quedar sumida en un silenci estrany.

I llavors va arribar la 13a campanada. El soroll va fer tremolar els vidres de la biblioteca. Cents de llibres es van obrir a la vegada i petites llums daurades van escapar de les seves pàgines, formant espirals lluminosos sota el teulat. Les lletres dels llibres van començar a desaparèixer i les estanteries es van moure lentament, com si l’edifici s’estigués despertant d’un profund somni.

A través de la finestra, Elian va veure una figura encaputxada en mig de la plaça, la seva capa negre es movia tot i que no hi hagués vent. Entre les seves mans tenia un llibre amb la coberta de color vermell, idèntica al que Elian havia trobat amb el seu nom.

La misteriosa figura mirava la llibreria, però especialment la finestra en la qual es trobava Elian. En aquell moment, tres cops van ressonar a la porta principal.

A l'altre costat de la porta, es trobava una noia que deia conèixer a l'Elian. La seva veu era idèntica a la de la Mara, la seva germana desapareguda set anys enrere, quan encara era una noia petita. Des d'aquell moment ningú havia aconseguit descobrir que li havia passat. La seva família havia perdut tota esperança de trobar-la, però Elian mai havia sigut capaç d'oblidar-la.

La possibilitat de veure-la un altre cop, el va omplir d'una barreja de felicitat però a la vegada de por. Tot i això aquella presència li resultava inquietant. La noia no apareixia en cap dels registres de la llibreria i el seu nom havia desaparegut de tots els llibres on abans apareixia.

Mentre Elian intentava entendre el que estava passant, el soroll del sotano anunciava que el llibre en blanc s'havia tornat a obrir.

Sobre les seves pàgines havia aparegut una frase escrita amb una tinta negra que es movia com una ombra. El missatge que va aparèixer escrit era que, abans de mitjanit, algú desapareixeria per sempre. En aquell moment Elian va entendre que la 13a campanada no havia sigut només una simple coincidència, sinó que en escriure aquella primera frase, havia alterat l'equilibri natural que havia protegit al món durant segles. I la misteriosa figura encaputxada semblava haver estat esperant aquell prasis moment.

Decidit a descobrir la veritat, Elian va decidir tornar al sotano i va examinar curosament el llibre en blanc. Les pàgines ja no estaven buides. Ara estaven plenes de fragments d'una història que semblava escriure's per si sola, relatant esdeveniments que encara no havien tingut lloc.

En aquelles pàgines va descobrir una referència d'una antiga guerra entre els guardians del destí i un bruixot que havia intentat controlar totes les vides del regne. El bruixot havia sigut expulsat de la llibreria i el seu nom, juntament amb els seus records havia sigut esborrat de tots els llibres per a impedir que tornés.

Tot hi això, l'última pàgina desvelava una cosa encara més sorprenent, la llibreria, no havia sigut creada per a registrar el destí de les persones, sinó per a protegir-los de qui els intentava controlar. Els llibres eren segells màgics i cada història mantenia retenida una petita part del poder d'aquell antic bruixot.

En escriure en el seu propi llibre, havia trencat un d'aquells segells màgics.

La figura encaputxada no era un visitant comú. Era el bruixot, que havia trobat la manera de tornar al món utilitzant els canvis que havia provocat el jove. El seu objectiu era apropiar-se del llibre en blanc. L'únic volum capaç de reescriure tots els destins a la vegada.

Elian en aquell també va descobrí que la desaparició de la seva germana estava relacionada amb aquell secret. Anys enrere la seva germana havia descobert l'entrada a la llibreria i havia sigut atrapada dins d'una de les seves històries. Des de llavors, la seva existència estava atrapada entre les pàgines d'un llibre que mai ningú havia consigui trobar.

La noia que esperava a la porta, era, per tant, un senyal que la màgia de la llibreria començava a desaparèixer. Sí el bruixot aconseguia retornar completament, totes les persones atrapades als llibres podrien quedar atrapades per sempre.

Elian va entendre en aquell moment que no n'hi havia prou amb tancar el llibre o simplement amagar-lo. Tenia que trobar la història original del bruixot i arreglar el segell que ell mateix havia trencat. Per a fer-ho hauria d'endinsar-se a les sales més antigues de la llibreria, llocs on ni tan sols els llibreters coneixien els secrets.

Amb el llibre blanc entre les mans i el temps en contra, el jove es va endinsar a un passadís que semblava no tenir final. A cada passa, les estanteries mostraven llibres amb un nom, cada un narrant una vida diferent: una la d'un gran mag; un altre, un viatger sense memòria; i en un altre la d'algú que no sabia de l'existència de la llibreria.

Totes aquelles vides eren destins possibles, esperant que algú tries quina de totes aquelles havia de fer-se realitat. I al final del passadís, una porta vermella es va començar a obrir lentament.

Darrere de la porta vermella es trobava una sala immensa, molt més antiga que la resta de la llibreria. Al centre, un llibre de coberta vermella flotava, rodejat de cadenes lluminoses. Les seves pàgines contenien milers i milers de noms que canviaven constantment, com si algú estigués intentant reescriure la història de tot el regne.

La figura encaputxada esperava juntament amb el llibre. Elian sabia que no podia guanyar al bruixot mitjançant la força. El seu poder provenia de les històries alterades, dels destins que havia aconseguit canviar i dels records que havia robat a les altres persones. L'única manera de parar-lo era restaurar la història original, aquella que havia sigut esborrada de la llibreria segles enrere.

Amb l'ajuda del llibre blanc, Elian va trobar un fragment perdut, en ell explicava que el bruixot no va ser derrotat per un guerrer o un mag poderós, sinó per una persona que es va negar que algú decidís el seu futur. El jove va entendre en aquell moment l'autèntic significat dels llibres. Tot i que tots contenien esdeveniments que eren possibles. Cada persona tenia dret a prendre les seves pròpies decisions, fins i tot quan alguna cosa sembla que és inevitable.

En lloc d'escriure un nou destí per al bruixot, Elian va tornar les pàgines que havien sigut arrancades de la història original del llibre vermell. Les cadenes lluminoses en aquell moment, van començar a brillar amb una gran intensitat. L'habitació va tremolar i les ombres que rodejaven la figura encaputxada van començar a desaparèixer lentament.

Quan l'última pàgina va ser retornada al llibre, el bruixot va desaparèixer i el llibre vermell, es va tancar per sempre.

A tota la llibreria, les lletres van començar a tornar a les seves pàgines. Els llibres van recuperar les seves històries i les llums daurades van tornar a descansar sobre les cobertes. El silenci va tornar a instaurar-se als passadissos, però aquesta vegada d'una manera diferent.

A l'entrada, va aparèixer Mara, finalment lliure de la història que l'havia mantingut atrapada durant set anys. Havia passat tant de temps tancada als llibres que poca cosa recordava de la seva vida, tot i això va aconseguir reconèixer Elian i va entendre en aquell moment, que podia tornar a casa.

El llibre blanc, però, es va mantenir obert sobre el pedestal. Tot hi això les seves pàgines ja no eren buides, però tampoc mostraven un destí escrit de principi a fi. En aquelles pàgines únicament apareixien petits fragments. Des d'aquella nit, Elian es va convertir en el guardià de la llibreria. Va aprendre que protegir els seus secrets i a entendre la màgia que guardava cada un d'aquells llibres.

Tot i que la llibreria va continuar guardant les històries de tots els habitants del regne, mai ningú més va tornar a escriure el futur de ningú. Per què Elian va descobrir una veritat que ni tan sols els mags més antics i savis van aconseguir entendre, que el destí pot mostrar molts camins, però només nosaltres i les nostres decisions són les que ens permeten triar per on caminar.

I així entre milers de llibres i secrets que encara estaven per descobrir, la llibreria va continuar esperant a algú que algun dia, trobes una història que encara faltava per escriure.